

[H. C. Toff.]

er ikke hensigten, og at der heller ikke er penge til det i dag, men med fremtiden for øje finder jeg det påkrævet, at de områder, hvor en tilbudspligt eller en forkøbsret skal kunne anvendes, må afgrænses så klart som overhovedet muligt.

Er der et behov for den ekspropriationsadgang, som lovforslaget indeholder? Man taler om, at den kun skal benyttes, hvis ejendommen er hindrende for de planer, der er for det pågældende areal. Jeg ved ikke, hvilke planer det er, man tænker på. Planer kan jo være et vidt begreb. I landzonerne må man ikke bygge uden tilladelse, og i sommerhusområderne har man jo sikret sig ved lovforslag nr. 112 om sommerhuse og camping m. v., som også behandles her i dag, hvis det gennemføres og vedtages, thi efter dette lovforslag kan man jo stille krav om, at arealerne anvendes til den udnyttelse, der er godkendt efter vedtægtsbestemmelserne. Tillige har man gennem byplanloven og byudviklingsloven mulighed for at ekspropriere, hvor ganske særlige forhold gør det påkrævet.

Vi vil derfor gerne vide, hvilke behov der skulle nødvendiggøre en udvidelse af de allerede eksisterende muligheder for ekspropriation i sommerhusområderne.

Går vi til det åbne land, kan man også dér under særlige forhold udøve en faktisk ekspropriation, hvis det er påkrævet for det offentlige at erhverve et areal. Der kan efter naturfredningsloven afsiges kendelse om afståelse af arealer til det offentlige. Her er altså også mulighed for at få arealer, hvis man f. eks. ønsker adgang for offentligheden til at færdes og opholde sig på disse arealer. Det er ikke muligt for mig at se, at der er behov for en yderligere adgang til ekspropriation, og hvad der efter vor opfattelse ikke er behov for ud fra det formål, vi tilstræber med den samlede jordlovgivning, kan man heller ikke forvente at vi vil give vor tilslutning.

Lovforslaget drejer sig jo helt overvejende om, hvordan det offentlige kan komme i besiddelse af fast ejendom, men hvad der skal ske efter erhvervelsen, får vi intet eller kun ringe kendskab til. Det er ikke nødvendigt med en offentlig overtagelse, hvis man vil sikre sig naturparker. Her har vi fred-

ningsloven, der kan benyttes, og den bliver benyttet. Hvorfor da en eventuel offentlig overtagelse her, og hvad vil man med de overtagne ejendomme?

På samme måde vil jeg rejse spørgsmålet om, hvad der skal ske med de ejendomme, der overtages inden for sommerhusområderne. Det er vel ikke staten eller kommunerne eller amtskommunerne eller almennyttige selskaber, der skal bygge og eje sommerhusene, bortset fra de særlige feriekolonier, og dem er der dog kun et begrænset behov for. Vi vil have sikkerhed for, at den enkelte familie også fremover skal kunne købe et sommerhus eller en feriegrund, hvis de selv vil bygge sig et hus, der er passende for familien. Vi ved jo alle, hvor stor glæde mange har af de muligheder, som et sommerhus byder hele familien. Disse muligheder må vi ikke fratage dem. Jeg vil gerne tilføje, at disse muligheder også må være til stede på de mere attraktive grunde, hvor der må bygges sommerhuse. Det skal ikke være sådan, at de almennyttige selskaber alene kan sætte sig på alle de bedste grunde.

Det er åbenbart, at der er brug for økonomiske midler til den sikring af arealerne, vi er enige om. Regeringen er indstillet på at anvende op til 100 mill. kr. årligt dels til statens køb, dels til udlån til kommuner og amter og dels til selskaber og foreninger med almennyttige formål. Når kommuner og amter derudover har mulighed for at skaffe sig lån til de samme formål og de pågældende ejendomme, der erhverves, i forvejen er prioriteret, er det et anseligt beløb, staten stiller til rådighed. Vi finder, at et væsentlig mindre beløb er tilstrækkeligt til køb af de arealer, man finder det påkrævet at erhverve. Da jeg går ud fra som givet, at det ikke er hensigten, at arealerne skal bevares i offentligt eje, kommer der jo midler ind igen. Vi må derfor kunne nøjes med et noget mindre beløb.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder i øvrigt vedrørende lovforslagene, men tilsige en velvillig udvalgsbehandling, hvorunder vi også finder det påkrævet nærmere at se på den centralisering af administrationen, der vil kunne finde sted. Den harmonerer jo dårligt med vore bestræbelser i øvrigt på at henlægge mest muligt til afgørelse ude ved de lokale myndigheder, der kender forhold-